

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemana velja:

Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za jeden mesec 1 gl. 40 kr.

V administraciji prejemana velja:

Za celo leto 12 gl., za pol leta 6 gl., za četrt leta 3 gl., za jeden mesec 1 gl.
V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto.
Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (inzerate) vsprejema upravištvo in ekspedicijska (v „Katol. Tiskarni“, Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 169.

V Ljubljani, v četrtek 26. julija 1894.

Letnik XXII.

Umetniškemu društvu!

Zopet nov sad katoliškega shoda! Danes se je osnovalo v beli Ljubljani umetniško društvo. Naš list je že mnogo pisal o namenih njegovih in na-dejamo se, da bode imel čisto priliko govoriti tudi o njegovem uspešnem delovanju. Najprisrčnejše je pozdravljamo, kot novega pomočnika v boju za krščanske vzore, kot novega vzgojevalca našemu ljudstvu.

Krščanska umetnost je hčerka krščanskih resnic. Kristusove resnice, ideje njegove vere so naj-vzvišenejše mej vsemi in zato so same po sebi — vzorne, idealne. Skladnost mej srcem in umom in mej zunanjo telesno obliko umevanega in čutenega je podlaga vsaki umetnosti. Ker pa krščanstvo naj-bolj razsvetljuje um in najbolj blaži srce, zato ni čuda, da tudi zunanja oblika krščanskega mišljenja in krščanskih občutkov daleč nadkriljuje vse druge čutne oblike, v katerih se predstavlja lepo. Vzgo-jevalna moč krščanske umetnosti je potemtakem sama po sebi razvidna.

Mi se žalibog v vseh zadevah premalo za-vedamo, kako nas je oblašil Kristusov nauk in kakšen nepregleden napredek se je vzbudil pri nas in povsod s tistim trenotjem, ko se je prvi križ vsadil v zemljo in ko je začelo ljudstvo moliti križanega Odrešenika. Kakšna podlost in mesenost je vladala v poganski umetnosti. Premagalo jo je kr-ščanstvo in namestu čutne pobotnosti je duh čistosti, in zatajevanja, duh milobe in plemenitosti, duh svetega navdušenja in ljubezni odseval iz slikanih in izklesanih stvorov, iz orjaških zgradb, iz čudo-vitih skladb krščanskih umetnikov. In kakor je po-vsod, koder stanujejo kristijani, nastanil se tudi božji Zveličar v kruhovi podobi, tako je tudi povsod ž njim in ž njegovim naukom hitela krščanska umet-nost. Najlepša stavba povsod je postala cerkev, koder je slikarstvo in kiparstvo, glasba in ročnih del umetnost našla svoj dom, da je ondu častila Boga in vzgajala verno ljudstvo.

Ubožec, priprosti kmetič, delavni obrtnik do-biva ob nedeljah, ko zapusti svoje borno in čisto zapuščeno stanovanje in vstopi v lepo cerkev pogo-varjat se z Bogom o najimunitnejših svojih zadevah, tudi najlepše „kulturne“ hrane. Vzvišenost in sveta plemenitost, ki se mu vzraja v srcu, ko vidi pred seboj lepe skladne oblike cerkvene stavbe, ko mu gleda oko visoki obok ali krepko stabrovje z umet-nimi kapitoli, gladke lisene po stenah, ko zre slike, katerih vsaka mu oznanja nadzemski njegov izvor in nadnatorni namen, ko začuje veličastnih orgelj glas in ko v duhu spremlja v zlato in svilo oble-čenega mašnika, opravljajočega divne obrede, kate-rih vsako posamno dejanje je polno poezije, polno umetnosti. Svitlejše nego nebroj lučic v cerkvi, mu žari oko, urnejše in višje, nego kadilni dim, se mu dvigajo najčišče želje iz nepokvarjenega srca proti nebu.

Ali ni to najvzvišenejši vzgoja?, ali more kaj takega podati človeku novodobno praznoličje v gle-diščih, koncertih, slikarskih zbirkah, ki so dostopne in umljive samo malemu drobcu človeške družbe gorenjih 10.000? Sv. cerkev pa govori lepše, vpliv-nejše in veličastnejše v srcu in njena beseda velja vsakemu, tudi najpriprostejšemu človeku in je vsa-kemu tudi umljiva.

Naš materijalistični čas se sicer tudi s svojim vse preračunajočim vohunstvom vtika vmes in skuša preprečiti darežljivost krščanskega ljudstva za cerkve in za bogočastje, upirajoč se ji ali vsaj norčujoč se iz nje. Kakor Iskarijot se izpodtika, da se denar ne porablja drugam: morda za turbine, za stroje, za dimnike, za borze in bančne zavode ali vsaj za gle-dišča in igrišča. Vse ogloje, karkoli oživlja krščanski duh: cerkev, njeno službo božjo in njene duhovnike, božja pota in procesije, dasi bi moral priznavati, da ni blažilnejših sil za ljudstvo, nego katoliške cerkve zunanji nastopi.

Društvo za krščansko umetnost ima namen bo-jevati se proti materijalizmu in pri nas čim najbolj spopolnjevati čutne oblike krščanske ideje in s tem

delovati za pravo vzgojo našega naroda. Bog daj, da bi našlo dovolj podpornikov in prijateljev, da bi tako moglo čim najvpešnejše izvrševati svoje v re-snici narodno, napredno, kulturno delo!

Volilna reforma.

I.

„Reichspost“, glasilo krščanskih socializmov, je dne 22. t. m. objavila prezanimiv članek pod na-slovom: „Pred vsem orodje!“ ki se v prevodu glasi:

„Kdor hoče kaj delati, potrebuje pred vsem orodje, mizar svoj strugalnik in merilo, ključavničar kladivo, klešče, nákovalo itd. Pred vsem mora biti orodje, sicer so najboljši načrti zaman. Kdor hoče v državi kaj doseči, pred vsem potrebuje dobrega postavodajalnega zastopa, ki dela dobre zakone, slabe odpravlja ali popravlja ter varčnc porablja do-hodke iz davkov. S kratka: dober parlament je dandanes za vladarjem najvažnejši v državi. Kdor hoče kaj doseči, mora v prvi vrsti za to skrbeti, da dobimo dober parlament, ki je orodje, s katerim je mogoče kaj storiti. Vsled tega je volilni zakon v vsaki ustavni državi najvažnejši zakon, ker od tega je odvisno, kake postave se delajo.

Ker imamo v Avstriji slab volilni zakon, mora se preurediti; o tej točki sta edini vlada in opo-zicija. Zato je jasno, da mora biti prva naloga vsake prave ljudske stranke reforma volilnega zakona. Vse drugo pride pozneje v drugi, tretji, četrti vrsti, in sicer zato, ker vse drugo, če je tudi važno, vendar ni tolikega pomena, kakor volilni zakon, kajti najslabše se more odstraniti, ako imamo dober volilni zakon, in najboljšo je v nevarnosti, dokler velja slab vo-lilni zakon. Najprvo torej orodje, potem na delo in delo mora biti dobro.

Zato bomo neutrudno zahtevali pred vsem volilno reformo, in sicer najmanj volilno reformo grofa Taaffeja. In v ta namen hočemo sodelovati z

LISTEK.

Rovte pri Logatcu.

(Spisal Jos. Ciperle.)

(Dalje in konec.)

Celo knjigo bi moral popisati, ko bi hotel o vsakem Rovtarju kaj pripovedati. Vendar naštel vam jih bom pa še nekaj saj po imenu, da dobite vsaj nekaj pojma o njih. Kdo izmed čestitih bralcev čul je že kedaj kaj o Koludrovčku? Lopatovčku, Goma-zinčku ali Potamonu? Zopet nobeden. Sram vas bodi! In o rovtarskih damah, o Klobučarjevi Jeri in o Govšarski Micki, ki nosi plašč iz bukovega sukna? Vse vremensko prerokovanje Mihovo stavim, da še nikdo ni čul o njih.

Sploh, da niso Rovtarji znani tako po svetu, kakor bi zaslužili, tega niso krivi sami, ampak naši pisatelji, ki pišo raje o ljubezni in o počenih sreih in še Bog zna o čem, a ne o Rovtarjih. In o komur se ne piše in ne govori, o tem se tudi ničesa ne izvé. Ko bi n. pr. Prešeren ne bil nekoč omenil

Rovt, ne vedeli bi mnogi še tega imena, kar bila bi sramota za cel naš rod. Slovenci, poboljšajte se!

Zdaj ozrimo se pa še na rovtarski jezik. Prešeren že poje o njem:

«Da kranjščina zaklad ti svoj odklene,
Zapusti ročno mestne mi sosedo,
Tri leta pojdi v rovtarske Atene».

Da, tako je. Okleni se mene, in idi z menoj ročno v Rovte.

«Tam, kjer po stari šegi še kramljajo,
Kjer ne zmajejo dosti ali nič jezika,
Besed nemškavcev grdih ne poznajo».

Tam, čestiti bralec, čul bodeš marsikaj, kar se ti morda še ne sanja.

Najbolj značilna za rovtarsko narečje je beseda blez v pomenu menda ali zdi se. V vsakem stavku jo skoro najdeš: blez da pride, blez da sem bil, blez, da je dve uri hodá i. t. d. Za sekiro imajo tu tri izraze: furlanka, t. j. ročna sekira; ma-lerin je tesarska sekira in plankacha je bolj podolgasta sekira. Bržmajdek je človek, kojemu ni vse všeč, preteti človek je oni, ki je zelo siten in nadležen; laskern je vsakdo, ki noče jesti vsake stvari; zanikerna bajta se zove pre-

trgana bajta; zanikern krempelj so slaba drva; nagnan, nameden ali štravskan ja vsak porednež. „Oh, kako si nameden!“ sliši se po gostem.

Pušava je tu slaba jed; šavje zove se perje repe ali korenja. Dostikrat prilikuje se tudi človek šavju, n. pr.: „pust si kakor šavje!“ Jeba je zanikern klobuk; žuval, ti hentana žuval (ne žival!) se rabi mesto človeče; golci so goli hribje; oparno vreme je takrat, kedar je zelo vroče; kedar dežuje v kapljah, govori se, da mar-cenjá; kedar pa sneg naletava, se reče, da fer-túna.

Vjedica zove se črv, ki žrè korenine; šeček je prešiček in telka je telica. Pri nas v Rovtah solnce nikdar ne mrkne; pri nas solnce mrči; kdor n. pr. ne gleda in tudi ne spi, ta čemí! Rovtar ne govori nikdar suróvo, ampak le sem ter tja opresno; nikdo ne gleda húdo, ampak samo resasto; goljufati se tukaj ne sme in ni v navadi, tukaj se le opetnajsti koga. A Rovtarji se ne dadó tako lahko opetnajstiti. A če bi se upal kdo storiti kaj takega, pogledal bi ga Rovtar tako, kakor bi se za Blegašem bliskalo.

sako krščansko ljudsko stranko, če tudi nas sicer marsikaj loči od nje. Da dosežemo volilno reformo, moramo se združiti z Mladočehi in nemškimi nacionalci, kateri tudi želé pošteno volilno reformo in so nam v gospodarskih vprašanjih najbližje, ne da bi za črko popustili od svojih načel.

Mi hočemo, da prospéva blagor krščanskega ljudstva v državi. Zato pa je treba pravega ljudskega parlamenta, ne pa tacega, v katerem ima prvo besedo veliki kapital. Torej je pred vsem potrebna volilna reforma, potrebno nam je orodje, s katerim je mogoče delati. Ko to dobimo, potem na delo. Še enkrat: Vse drugo je postranska stvar, glavna pa je volilna reforma, in sicer taka, ki daje ljudstvu — in to je naša moč — pravico, da si voli toliko zastopnikov, kolikor jih more zahtevati po svojem številu in pomenu v Avstriji.

Ugovarja se nam: ali ne bodo izvoljeni nekateri socialni demokratje, če si priborimo večjo volilno pravico? Mogoče. Ko so bili v nemški parlament izvoljeni prvi socialni demokratje, vstane vodja nemškega centra v kulturnem boju, konservativni in aristokratski pl. Mallinckrodt ter reče, da bi ničesa ne ugovarjal, ko bi jih še dvanajstotica prišla v parlament; kajti ljudski zastop bodi zrcalo ljudstva in ljudskih tokov in socialni demokratje zastopajo velik del prebivalstva. Plemeniti Mallinckrodt je bil pravičen mož ter je vedel, da se more socialna demokracija najbolje pobijati, ako njeni zastopniki javno v zbornici obrazložé ter zagovarjajo svoja načela in nasvete. Torej socialni demokratje v zbornici, ki so bili voljeni po dobrem volilnem zakonu, za nas niso nobeno strašilo. Kar zahtevamo, je in ostane: dober ljudski volilni zakon. Stranka, ki se temu upira, neha biti ljudska stranka.

Kar torej zahteva glasilo krščanskih socialistov, je najmanj volilna reforma grofa Taaffeja, kateri je hotel obdržati zastopnike veleposestva in kurije trgovskih zbornic. Toda Taaffejeve volilne reforme ni mogla vsprejeti nobena stranka; ljudske stranke zato ne, ker bi bila še bolj prikrajšana kmetiški in meščanski stan. Mladočehi in antisemitje pa naravnost zahtevajo občeno volilno pravico. Kar se vas tiče, moremo naravnost priznati, da nismo nasprotniki občene volilne pravice, kajti nižji stanovi smejo po vsej pravici zahtevati zastopnike, ki morejo in hočejo v javnih zastopih zagovarjati njihove opravičene zahteve in želje, in ker smo prepričani, da dobimo ravno v slovenskih pokrajinah jačje število zanesljivih volilcev.

V mnogih nemških pokrajinah, posebno pa na Češkem, Moravskem in v Sleziji, je sicer na tisoče delavcev po tovarnah in rudnikih, kateri se dajo voditi socialnim demokratom. Toda nas tudi to ne more plašiti. V Nemčiji je gotovo še bolj razširjena socialna demokracija, občena volilna pravica je že več let v veljavi, in vendar sedi še le 46 socialnih demokratov v parlamentu. In ne spominjamo se, da bi bil ta ali oni član katoliškega centra obsojal občeno volilno pravico. Uvaževati je treba pri tem, da mnogi volilci glasujejo za socialne demokrate iz same opozicije, dasi ne odobrujejo povsem njihovih načel. Torej tudi nas ne sme strašiti nekaj ščuk med karpi v zbornici.

Kar leži proti severu je pod osoji; šilo žganja je $\frac{1}{16}$ te pijače; kapúr je petrolej; škundra pa pletena canja.

Ce je vol rumenkast, mu pravijo jelen; rusin je črnkast vol; kopin je malo belkast in malo rudečkast. Čada je marogasta krava. Tudi človek je čadast, kedar je marogast. Plavka je temno-siva, sivka blede-siva in bevša belkasta krava.

Tako, hvala Bogu! Lepše pa vendar ne morem skleniti svojega spisa, nego s pravim pravcatim ogovorom v rovtarskem narečju. Poslušajte tedaj:

„Vi ljudje tedaj, ki čemite po grapah ljubljanskih in gorjanskih, pridite k nam v Rovte. Naši golci niso tako visoki, da bi vam vetrovi jebe z glav pometali. Ne mislite, da je pri nas samo šavje, tu najdete vse krasote, in če niste kaki posebni bržmajdki, boste gotovo kontent. Mi Rovtarji nismo kaki preteti ljudje ali zanikeri ni kremplji, mi smo ljudje, da nas je veselje pogledati. Vsacega sprejememo prijazno, kdor se šteje, da je dober človek in ne kaka žuval. Kdor je pa kaj nagnán ali namedén, tega bomo pa malo resasto pogledali, drugega pa blez ne bo nič.“

Pri vsem tem pa ne smemo prezreti, da je velik, velik razloček med delavci kmetijskimi in belimi sužnji po mnogih tovarnah in rudnikih. Pošten, vesten in krščanski kmetiški gospodar je pravi oče ne le svojih otrok, temveč cele družine. On skrbi tudi za marljivega hlapca in dekle v starosti, ako sta mu zvesto služila, dočim se tovarnar-kapitalist z malimi izjemami ne briga za onemolega ali postarnega delavca, ki mora na starost z malho v roki trkati na duri usmiljenih src. In ti reveži iščejo pomoči, ti zahtevajo človeških pravic. In kdo more ugovarjati, da njihove zahteve niso več ali manj opravičene, ko vidimo, da v zbornicah odločuje le veliki kapital, ki se redi in debeli ob žuljih nižjih, posebno delavskih stanov. Če pa vprašamo kmetiškega delavca, ta si vsaj pri nas še ne želi občene volilne pravice.

Drugače pa je seveda, če to opazujemo s splošnega stališča. Zdravega smisla za skupnost ima sedaj največ četrti stan in zato je tudi najmanj dostopen liberalnim frazam, ki strašijo drugod po svetu. Zato pa bi bila splošna volilna pravica v najširšem smislu v resnici najboljšo orožje v boju proti liberalizmu.

Politični pregled.

V Ljubljani, 26. julija.

Južno Tirolsko. Liberalni listi začeli so ugovarjati avtonomiji južne Tirolske, za katero so še nedavno bili tako naudušeni. Glavno levičarsko glasilo je nakrat iznašlo, da za odločitev južne Tirolske od severnega dela dežele ni nobene gospodarske, upravne in sploh nobene politične potrebe. Kako to, da so se liberalci nakrat tako premislili. Neki list je sprožil misel, da bi se potem dosledno morale jednake vredbe dovoliti tudi štajerskim Slovincem. Ker so razmere na Štajerskem in Tirolskem zares precej podobne in ker poleg tega proti samoupravi južne Štajerske še ni kacic iredentovskih pomislikov, kakor so proti samoupravi južne Tirolske, mislijo si liberalci, naj se še tirolskim Italijanom odreče samouprava, da je štajerskim Slovincem ne bode treba dati.

Zveza Nemcev na Češkem. To društvo je te dni osuovalo svojo podružnico v Liberci na Češkem. Na tem shodu se je marsikaj govorilo in je mej drugim jeden govornikov izpovedal, da je prvotno bilo v pravilih, „da je namen društvu gmotno posest nemškega naroda na Češkem braniti in zagotoviti.“ Namestništvo pa teh pravil ni potrdilo, ter je v njih videlo političen značaj društva. Zato se je pa pozneje določil pomen zvezi pospeševati duševno in gospodarsko blaginjo nemškega prebivalstva. V kolikor bi se zmerno držala zares označenih dveh namenov, ji tu Čehi ne morejo opravičeno oporekati. Nemci imajo pravico braniti svojo posest, in pospeševati gospodarsko blaginjo, samo po drugem ne smejo posegati in Čehov izpodrivati.

Dopolnilna volitev v Ljubnu. Dopolnilno volitev v Ljubnu na Štajerskem se nikakor ne dovrši brez boja. Protisemitje se že napravljajo za boj proti liberalcem. Njih glasila pišejo, da se mora židovski liberalizem popolnoma pomesti iz zelene Štajerske. Tudi liberalci so že v skrbi, da bode dr. Heilsbergov naslednik protisemit in svoje somišljenike opominjajo, da naj vsekako vsi pridejo volit. Liberalci sicer trdijo, da stvari zanje ne stoje slabo, ali protisemitje pa delajo. V nekaterih krajih bodo pa tudi konservativci dobili nekaj glasov, tedaj to ne pride v poštev. Na Štajerskem liberalci vidno zgubljujejo vpliv. Izpodrinili jih bodo povsod nemški nacionalci ali protisemitje. Štajerci zlasti v gospodarskem oziru nikedar niso bili za liberalno politiko. Vsaj vidimo, koliko se gospodarski nazori grofa Wurmbanda ločijo od nazorov drugih liberalcev.

Avstrija in Bolgarija. Ogerskemu listu „Nemzet“ piše se z Dunaja, da v vnanjem ministerstvu niso zadovoljni s prevratom v Bolgariji. Stambolov je na Dunaju veljal za značajnega in odločnega človeka, v tem ko sta Stojilov in pa knez slaba. Zraven tega si pa knez prizadeva, da bi dobil priznanje Rusije. Zaradi tega ruske tendence vedno bolj prevladujejo v Bolgariji. Na Dunaju se nadejajo na sobranje, da se upre ruskemu vplivu. — Mi ne vemo, je li dopisnik mažarskega lista dobro poučen o mišljenju ministerstva vnanjih stvari, ali zdi se pa nam, da je neopravičena bojazen, da bi ruski vpliv zavladal v Bolgariji. Knez se pač na-

deja, da ga prizna Rusija, ali to ostane pri samem upanju.

Rusija in Srbija. Ruski listi konstatujejo, da je zanimanje za Srbijo v Rusiji vedno manje. Milan ne pride več na prestol, ker tudi Avstrija misli, da bi bil njegov povrat nevaren. Nam se ne zdi čudno, da v Rusiji niso več naudušeni za Srbe. To naudušenje je bilo le tako dolgo, dokler so se nadejali, da imajo v Srbiji zavornico proti Bolgariji. Vsled notranjih zmešnjav Srbija več dosti ne more vplivati na balkansko politiko. Tudi ni v Srbiji nobene stranke, katera bi bila brezpogojno za Rusijo. Radikalci so le tedaj prijazni Rusiji, kadar so v opoziciji, kadar so pa v večini, se pa malo ozirajo na ruske želje, liberalci pa tako nimajo vpliva v deželi. Naprednjaki pa tako niso bili nikdar za Rusijo. Mej balkanskimi državami ni nobene, katera bi bila posebno vnetja za Buse, najbolj morda še Grki.

Italijani v Afriki. Kasalo so vzeli Italijani v sporazumljenju z Angleži. Angležem je baje na tem, da se uniči sudanska moč in odpro poti njih trgovini. Svojih vojakov pa niso morali pošiljati v te boje, za to pa zanje dela opravljajo Italijani. Dobiček bodo naposled že spravili Angleži. Trgovino nase potegniti si dobro razumejo Albionovi sinovi. V Italiji se pa utegnejo kdaj še kesati, da so se v to stvar spustili, ker boče jih stala mnogo ljudij in denarja. Sudanci tudi še niso uničeni. V kratkem je pričakovati novih bojev. Italijanske čete so že odšle v večjem številu dalje od Kasala preganjat sovražnika. V teh divjih krajih je pa sovražnika preganjati silno težavno in nevarno delo.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 26. julija.

(Katoliško tiskovno društvo) je imelo danes svoj občni zbor v dvorani knezoškofjske palače ob 10. uri. Zbralo se je blizu 50 društvenikov iz Ljubljane in z dežele. — Zborovanje pričel je društvu predsednik g. profesor Zupančič s primeranim nagovorom do navzočega mil. g. knezoškofa in zbranih društvenikov. V svojem nagovoru poudarja lep napredek društva, ki se kaže v tem, da ima tiskarna vedno več dela in da je v kratkem času svojega obstanka pospela se na drugo mesto izmed šestih tiskarn ljubljanskih. Omenja dalje koristno delovanje Katoliške tiskarne, ki skuša vstrezati po svoji moči društvu namenu z izdavanjem koristnih knjig in časopisov razširjati med Slovenci versko in narodno zavest in prepričanje. Posebno veselo je po njegovih besedah to, da si od društva podpirana časopisa „Slovenec“ in „Domoljub“ vedno več tal pridobivata, da poslednji že šteje 7600 naročnikov in da ne mine skoraj dan, da bi se ne oglasil kak nov naročnik. Bere se ta priljubljeni list ne le v Avstriji, ampak tudi zunaj nje. Pa tudi v Ameriki in Afriki ima naročnikov. — Iz tajnikovega poročila posnamemo, da je imelo društvo 426 udov, med njimi 85 dobrotnikov, 131 ustanovnikov in 210 letnikov. Izdalo je na svoje troške devet knjig, in podpiralo časopisa „Slovenca“ in „Domoljuba“. — Posameznih nasvetov ni bilo; le zaradi tiskovin je omenil gorjanski župnik č. g. Ažman, da naj bi se obrazci raznih matičnih listov v prihodnje tako tiskali, da bi prostor za kolek prišel v prvo vrsto, in duh. svetnik g. Sajevec je izrekel željo, da naj bi bil papir takih listov bolj primeren, ne tako trd in pregladek. — Ko so se mil. g. knezoškof s priznavajočimi besedami zahvalili g. predsedniku in odbornikom za njih velik in požrtvovalen trud in ko so zbranim podelili svoj višjepastirski blagoslov, je bil zbor sklenjen ob 11. uri. — Obširno poročilo objavimo v prihodnji številki.

(Osnovni shod društva za krščanstvo umetnost) vršil se je danes takoj po občnem zboru tiskovnega društva. Zborovanje je otvoril predsednik osnovnega odbora preč. gosp. kanonik in stolni župnik J. Flis. V svojem nagovoru je omenjal, da se je želja po takem društvu že več let razodevala, na novo jo je zlasti vzbudil prvi slovenski katoliški shod. Lansko leto se je osnoval pripravljavni odbor, kateri je izdelal pravila in jih poslal preč. knezoškofijstvu v odobrenje. Mil. g. knezoškof so prevzeli pokroviteljstvo društva. Deželna vlada je potrdila pravila 11. junija tekočega let. — V društvo se je vpisalo takoj 49 udov. V odbor je bilo izvoljenih nastopnih 15 p. n. gg. kateri so sprejeli od 42 oddanih glasov: Fr. Falleschini 15, kan. Flis 43, prof. Gnezda 38, P. Kalist 40, Matjan jun. 37, kustos Müllner 38, župn. Sitar 39, prof. bog. Smrekar 38,